

НАСТАВНИ ПРОГРАМ ЗА ПРЕДМЕТ: ЊЕМАЧКИ ЈЕЗИК

РАЗРЕД: ТРЕЋИ

СМЈЕР: ОПШТИ

НИВО ПОСТИГНУЋА: А 2.1

СЕДМИЧНИ БРОЈ ЧАСОВА: 2

ГОДИШЊИ БРОЈ ЧАСОВА: 72

ОПШТИ И ПОСЕБНИ ЦИЉЕВИ ПРОГРАМА: Настава и учење страног језика доприносе развоју радних навика, одговорности, самопоуздања и креативности код ученика, те развоју стратегије самосталног учења. Учење страног језика доприноси развоју хармоничне личности ученика, ширењу сазнања и опште културе, те развоју моралних и естетских вриједности. Код ученика се развијају култура лијепог понашања, хуманих односа међу људима, култура дијалога, свијест о значају мултикултурализма и плурилингвизма.

Суштина наставе њемачког језика састоји се, прије свега, у следећем:

- оспособљавање ученика за усмену и писану комуникацију на том језику;
- свеукупан интелектуални развој ученика који се, кроз развој језичких способности и вјештина, упознаје са културом и начином живота народа чији језик изучава и
- стварање добре лингвистичке основе за даље изучавање језика.

Осим ових, настава њемачког језика обухвата и друге општеобразовне и васпитне садржаје и циљеве:

- развијање све четири језичке вјештине код ученика у смислу оспособљавања ученика за самосталну вербалну, невербалну и писану комуникацију на њемачком језику у различитим животним ситуацијама;
- развијање опште културе, креативности, самопоуздања, моралних и етичких вриједности, културе лијепог понашања и културе дијалога, те хуманих односа међу људима;
- развој опште културе, креативности, самопоуздања, моралних и етичких вриједности, културе лијепог понашања и културе дијалога, те хуманих односа међу људима;
- развијање природне радозналости и оспособљавање ученика за самосталан, активан и одговоран рад на усвајању језика; рад на транзицији из спољашње у унутрашњу мотивацију, те развијање развојног менталног склопа чија основа је размишљање ученика кроз „Ја то желим и ја то могу“, умјесто „Ја то не знам и ја то морам“.

За реализацију наведених циљева ученици стичу следеће компетенције и знања:

1. комуникативне компетенције,
2. интеркултурне компетенције,
3. лингвистичке компетенције,

4. социолингвистичке компетенције,
5. дискурсне компетенције,
6. познавање стратегија рјешавања проблема у комуникацији,
7. социокултуролошка знања и
8. познавање стратегија самосталног учења.

ИНТЕРДИСЦИПЛИНАРНИ САДРЖАЈ:

Ученици ће учити језик и проширивати свој вокабулар ослањајући се на знање стечено кроз учење других наставних предмета, а у оквиру датих тема, као и на њихово опште знање и појединачна интересовања.

ИНТЕРКУЛТУРАЛНЕ ВЈЕШТИНЕ:

Ученици ће (се):

- проширивати своју способност споразумијевања ван граница матерњег језика и тако развити способност за разумијевање и поштовање других култура и цивилизација (ученици уче да упознају културу других земаља, да уоче главне разлике између властите културе и културе земље чији језик уче, да упознају обичаје и навике народа чији језик уче, те сличности и различитости између њихове земље и земаља њемачког говорног подручја у области културе, образовања, слободног времена и начина живљења, а у оквиру датих тема);
- упознати са социолингвистичким аспектом неопходним за учтиво понашање и комуникацију са припадницима циљне културе;
- навикавати да се учтиво понашају у комуникацији са припадницима циљне културе;
- учити да комуницирају и да се понашају у свакодневним ситуацијама на начин који је природан за културу земаља њемачког говорног подручја;
- научити да поштују традицију, обичаје, навике других људи, итд.;
- развијати свијест о мултикултурализму;
- научити да поштују властите традиције и обичаје.

УЧЕЊЕ КАКО ТРЕБА УЧИТИ:

Ученици ће учити да:

- буду одговорни, активни и упорни када уче језик;
- користе различите методе и стратегије учења типичне за учење језика;
- разумију разлике у стиловима учења, те да препознају, унапређују и модификују свој стил;

- користе информационе технологије код учења језика;
- оцјењују своје активности и активности својих другова из одјељења, као и ниво свог и њиховог знања у односу на постављене циљеве и, ако је потребно, мијењају стратегије учења;
- користе самостално уџбенике, рјечнике и друге приручнике;
- активно учествују на часу, пажљиво слушају и примјењују упутства и препоруке наставника.

САДРЖЈИ И ОПЕРАТИВНИ ЦИЉЕВИ (ИСХОДИ) ПРОГРАМА

Теме

Тема	Садржаји
Људи – идоли и хероји	Карактер, личност, догађаји и њихов утицај на формирање личности
Спорт и здравље	Врсте спорта, спортски догађаји и такмичења, начин живота, прехранбене навике, дијета
Активности у слободно вријеме	Рекреација, учење страних језика, журке, концерти, хоби, медији
Занимања	Савјети за избор занимања, задаци и обавезе, волонтирање, друштвене активности
Храна и пиће	Врсте хране и пића, рецепти, организовање журки

У табели није дат оквирни број часова за реализацију неке теме. Наставник ће приликом планирања и припремања за наставни процес, узимајући у обзир факторе попут нивоа постигнућа ученика, нивоа сложености наставне теме и слично, одредити број часова који је потребан за реализацију појединих садржаја у оквиру неке теме. Преостали часови су предвиђени за писане провјере постигнућа. У првом и другом полугодишту потребно је реализовати по један школски писани задатак и по један ЗОТ. Обим писаног задатка мора бити одговарајући и провјерен. Задатак је састављен тако да се почиње лакшим, па настави тежим задацима. Број могућих бодова је унапријед одређен и написан. Послије писаног задатка, односно ЗОТ-а, слиједи исправак који ученици заједно пишу. Поред наведених, наставник планира и реализује и друге врсте писаних провјера постигнућа. Предложене теме су обавезни дио садржаја наставног програма, али немају обавезујући карактер што се тиче редослиједа наставних цјелина нити повезивања поједине тематике с предложеним језичким структурама, што значи да их не треба схватити као градиво предвиђено за једну лекцију у уџбенику.

Оперативни циљеви / Исходи	Садржаји програма /Појмови	Корелација са другим наставним предметима
<p>РЕЦЕПЦИЈА</p> <p>СЛУШАЊЕ СА РАЗУМИЈЕВАЊЕМ</p> <p>Ученик ће знати да:</p> <ul style="list-style-type: none"> - да тражену информацију на основу глобалног, селективног и/или детаљног слушања, - разумије фразе и најчешће кориштене ријечи из подручја непосредног личног интересовања (нпр. податке о себи и породици, информације везане за куповину или активности у слободно вријеме), - повезује значења смислених цјелина и садржаја о познатим темама, - тумачи друштвене и етичке вриједности споразумијевања (нпр. поштовање туђе културе и проналажење корелације са властитом културом), - схвати значење кратких, једноставних и јасних порука, - схвати јавна обавјештења. <p>ЧИТАЊЕ СА РАЗУМИЈЕВАЊЕМ</p> <p>Ученик ће знати да:</p> <ul style="list-style-type: none"> - чита и разумије тематске текстове, 	<p>Ученик ће учити и/или понављати:</p> <p>Именице: Род именица, множина именица, деклинација именица (номинатив, акузатив, датив једнине и множине); Сложенице; Инфинитив у служби именице; Творба ријечи.</p> <p>Глаголи: Презент; Перфекат слабих и јаких глагола; глаголи на – ieren; Глаголи са одвојивим и неодвојивим префиксом и њихов перфекат; Модални глаголи у презенту и претериту; Императив; Глаголи са дативом; Глаголи са приједлозима; Повратни глаголи; Коњунктив II за изражавање учтивости, приједлога и жеља (модални глагол können и глагол haben)</p> <p>Замјенице: Присвојни детерминативи у множини; Повратна замјеница: (номинатив и акузатив); Неодређена замјеница: nichts, niemand, jemand, alles, etwas, irgend -</p>	<p>Српски језик, енглески језик, латински језик, географија и историја;</p>

- пронађе одређену, предвидиву информацију у свакодневним писаним материјалима као што су огласи, проспекти, јеловници и возни редови,
- разумије кратка, лична писма,
- пронађе главне идеје и битне детаље у тексту,
- повезује информације из различитих извора и да заузме свој став,
- чита једноставније текстове о животу земаља њемачког говорног подручја, разумије информације и може да упореди са обичајима из свог окружења, тј. да препозна да ли су обичаји исти или различити.

ПРОДУКЦИЈА

ГОВОР

Ученик ће знати да:

- комуницира у једноставним и уобичајеним ситуацијама, које захтијевају једноставну и непосредну размјену информација о познатим темама и активностима,
- учествује у врло кратким разговорима, гдје и не може довољно добро да подржи конверзацију,
- даје информације о одређеном садржају,
- даје савјете у случају да саговорник има одређени проблем као и да затражи

Придјиви:
Компаратив и суперлатив;
Грађење придјева на -ig, -lich и - isch

Приједлози:
Wechselpräpositionen

Везници:
denn, trotzdem, weil, dass

Реченица:
Зависне реченице: "Dass - реченица" и узрочна реченица са "weil".

савјет од саговорника,

- изнесе и кратко образложи став на одређену тему,
- користи низ фраза и реченица како би описао своје животне услове или своју школу,
- укратко опише своје жеље (нпр. жеље које се тичу даљег образовања или неке слободне активности),
- укратко опише догађај из своје ближе или даље прошлости.

ПИСАЊЕ

Ученик ће знати да:

- примјењује усвојена језичка правила у изради једноставнијих реченичких и текстуалних цјелина,
- примјењује устаљене фразе о познатим темама из непосредног окружења,
- примјењује свакодневни вокабулар,
- правилно користи научене ријечи и изразе,
- напише кратку поруку, у којој треба да пренесе кратко обавјештење,
- напише кратак лични мејл, у коме треба да се захвали или да уручи позив,
- развија процес писања и креативно писање.

ДИДАКТИЧКА УПУТСТВА И ПРЕПОРУКЕ - СМЈЕРНИЦЕ ЗА НАСТАВНИКЕ

Савремена настава њемачког језика усмјерена је првенствено на развијању комуникативне компетенције ученика и њиховим интересовањима, потребама и посебностима. Ученик је у средишту наставног процеса и овај вид наставе омогућава подстицање како интелектуалних тако и емоционалних, практичних и естетских способности и потреба ученика. Од посебног значаја је мотивисаност у почетној фази учења када је основни циљ развијање спонтаног усвајања комуникацијских функција. Стављањем ученика у средиште наставног процеса постиже се активност, самоодговорност, иницијативност и креативност ученика у индивидуалном и кооперативном учењу и продукционој језичкој дјелатности. Наставник унапређује и помаже самосталан и креативан рад ученика, мотивише и подстиче њихово самопоуздање. Наставу треба посрјешивати и оплемењивати директним контактима са изворним говорницима, путем размјене електронских писама, слушања аутентичних текстова и говора, вођења разговора у којима ученик може да искаже своје мисли и осјећања.

Наставни процес је тако конципиран да захтијева доминантну употребу њемачког језика на часу. Ученици се оспособљавају за осамостаљивање и користеће методе и облике рада који подстичу комуникативност, активност, самосталност и продукционо дјеловање (рад у паровима, групни рад, интервјуи, игре, самостална обрада теме, учење подучавањем, дописивање са вршњацима са њемачког говорног подручја, креативне радионице, зидне новине, текстови, колажи, размјена ученика, позивање њемачких аутора и наставника, креативно писање итд.). У изузетним ситуацијама може да се користи и матерњи језик, нарочито у мотивационе сврхе за превазилажење тренутних потешкоћа и као помоћ за самостално учење.

За активну употребу језика код ученика се развијају четири језичке вјештине: слушање, говор, читање и писање.

РЕЦЕПТИВНЕ ВЈЕШТИНЕ

СЛУШАЊЕ

У трећој години учења језика ученицима треба као и у претходним годинама континуирано омогућавати слушање изворних говорника са циљем глобалног, селективног или детаљног разумијевања. Зато је веома важно да ученици буду суочени са аутентичним говорним текстовима у свакодневним ситуацијама.

Слушање је помјерено на дуже текстове, које ученици имају могућност да слушају више пута уколико је потребно.

Прије слушања текста наставник одговарајућим активностима припрема ученике за успјешно разумијевање садржаја. Те активности усмјеравају пажњу ученика на текст који ће слушати и провјеравају познавање теме, фонда ријечи итд: разговор о теми текста, представљање садржаја, понављање најтежих фраза и израза, а код тежих текстова и писање неких ријечи и фраза на табли.

Активности прије слушања

- разговор о теми текста,
- припрема асоциограма и асоцијација на задани појам,
- представљање садржаја помоћу слика,
- представљање кључних ријечи и/или фраза,
- провјеравање досадашњег познавања теме/садржаја помоћу питања, попуњавањем табела,
- упознавање са задатком који ће ученици рјешавати док слушају.

У току слушања припреме се одговарајући упоредни задаци са минималним читањем и одговорима.

Разумијевање онога што се слуша има централну улогу у комуникационом процесу и односи се већином на глобално, селективно и/или детаљно разумијевање послушаних текстова.

Ученици треба да се оспособе за разумијевање и у говорним ситуацијама које прате бука и шумови. Прије него што се пређе на слушање текста наставник одговарајућим активностима припрема ученике и њихову пажњу усмјерава на слушање текста. Те активности се заснивају на разговору о теми текста, представљању садржаја, понављању најтежих фраза и израза, а код тежих текстова и писањем неких ријечи и фраза на табли.

Слушање текста, према потреби, треба поновити, а затим провјерити колико су ученици разумјели садржину текста (питања и одговори, допуна реченица, кратко усмено препричавање, попуњавање табеле и сл.).

Активности у току слушања

- са одговорима без ријечи (заокруживање, праћење текста на сликама, допуњавање слика),
- са одговорима помоћу ријечи (записивање ријечи у свеску, набрајање особа и ствари, допуњавање реченица, одговори тачно/нетачно).

Активности после слушања

Послије одслушаног садржаја, ученици провјеравају разумијевање и покушавају да креативно одговоре. При томе се употребљава што више различитих вјежби.

Одговор може бити:

- означавање, распоређивање слика,
- помоћу ријечи,
- помоћу W – питања, тачно/нетачно, помоћу одговора на главна питања,
- рјешавање задатака вишеструког избора,
- уписивање ријечи које недостају у тексту, уписивање података,
- повезивање текста са сликама, информације и изјаве говорника,
- понављање или препричавање садржаја.

ЧИТАЊЕ

Главни циљ развијања ове вјештине је да се ученици оспособе за читање одговарајућом брзином и разумијевање нових или непознатих текстова, као и да разумију њихову основну идеју, одређене појединачне информације, суштину прочитаног, уочавају поједине детаље или разумијевање на глобалном и селективном нивоу. При одабиру текстова треба водити рачуна о различитим врстама и садржајима текстова, те одабиром обухватити и интегрисати и књижевне текстове примјерене узрасту и интересовањима ученика. Веома је важно да ученици разумију суштину текста користећи и помоћ слика, симбола и слично. Рад на тексту обухвата три фазе: активности прије читања, у току читања и после читања.

Активности прије читања текста

- разговор о тексту са којим побудимо интересовање, активирамо искуства и предзнања ученика,
- на основу сликовног, звучног и /или визуелног стимуланса и кључних ријечи ученици закључују о садржају текста.

Активности у току читања

- разумијевање садржаја (опис особа и њихов карактер, активности у слободно вријеме, савјети, медији,...),
- преношење података у табеле,
- повезивање текста са сликама или дијаграмима,
- подвлачење занимљивих и употребљених израза,
- писање одређених ријечи,
- сређивање помијешаних слика, ријечи, фраза,
- придруживање подналова дијеловима текста,
- утврђивање хронолошког редослиједа реченица.

Активности после читања (којима се провјерава разумијевање прочитаног текста)

- повезивање текста са сликама или дијаграмима,
- одговори на питања, избор правилних и погрешних тврдњи,
- сређивање помијешаних дијелова текста,
- лична објашњења текста,
- садржај текста, изражавање мишљења о тексту,
- промјена текста (нпр. интервју у игри улога),
- писање текста у другом времену или лицу (језичка компонента).

ПРОДУКТИВНЕ ВЈЕШТИНЕ

ГОВОР

Иако комуникативни приступ у настави подразумијева усклађеност све четири језичке вјештине, посебну пажњу треба посвећивати развијању вјештине говора. При томе се бирају теме које интересују ученике и произлазе из природне ситуације, из разговора у разреду или симулиране ситуације ван школе. У овим активностима требало би да учествује што више ученика, па се настава изводи у групама или у паровима. За такав

начин извођења наставе потребна је добра припрема за рад, јер спречава евентуалне проблеме дисциплине, а подстиче да се премосте разлике у знању и способностима појединаца. На почетном нивоу развијања језичких способности, говорне активности ученика су једноставне и морају се усмјеравати. Да би се сви ученици мотивисали, подесно је укључити их у једноставне говорне задатке: игре, касније у рад у групи или у разговор двоје и више ученика, у играње улога, симулирање ситуација и слично. Временом активности ученика треба све више усмјеравати на самостално препричавање, извјештавање, препричавање догађаја, приче.

У разговору ученици треба да размјењују мишљења о стварима и ситуацијама. Важно је да је циљ разговора смислен, тако да ученици стварно траже информације, дођу до неког рјешења или реалног закључка у којем могу формирати лични став.

У току спонтане вјежбе течног говора ученике не прекидамо. Одступања и грешке записујемо, а последице рада их представимо и поправимо или направимо одговарајуће вјежбе за њихово елиминисање. Често прекидање и поправљање дјелује збуњујуће на ученике и не води ка самосталности и стваралаштву.

Њемачки језик се користи као језик комуникације у одјељењу. Устаљене активности, упутства за активности, коментаре на ученички рад треба изражавати на њемачком језику. Успостављању амбијента може допринијети и уношење елемената културе земаља њемачког говорног подручја у учионицу.

ПИСАЊЕ

Циљ развијања вјештине писања је оспособљавање ученика да у писаној форми оствари комуникацију и своје мисли изрази на логичан и разумљив начин, што подразумијева да се поштује задана тема, логички слиједе догађаји који се описују, користи одговарајућа лексика, поштују граматичка и правописна правила. На крају треће године учења, ученици пишу повезане мисли у облику проширених реченица, које обликују у краће текстове.

Писање мора бити прецизно и организовано.

Писање може бити вођено (довршавање текста, писање према моделу, попуњавање формулара, једноставан опис) или слободно (писање извјештаја, порука, мејлова, есеја) у складу са језичким компетенцијама ученика.

Поштовање правописа спада такође у учење писања, али ипак не представља главни циљ.

Диктате, који служе за провјеравање правописа, је препоручљиво реализовати по један у полугодишту.

ВОКАБУЛАР

Циљ рада на вокабулару је непрестано усвајање нових ријечи, а у каснијој фази проширивање већ постојећег вокабулара и коректна примјена ријечи које су ученици усвојили и које познају. Без довољног познавања ријечи не могу се остварити циљеви комуникативно оријентисане наставе. Због тога рад на вокабулару треба да заузима значајно мјесто у настави њемачког језика. Приликом објашњавања непознатих ријечи користити разне технике семантизације и свакако контекстуални приступ. Гдје год је могуће, употрежити нове ријечи у контексту који је ученицима познат или у примјерима из учениковог окружења. Превођење на матерњи језик треба избјегавати. Препоручује се писано и усмено тестирање усвојености вокабулара у контексту, а не директним изолованим испитивањем значења ријечи. Ученик треба да разумије и производи лексичке склопове као цјелину, а не као број лексема, те да ти склопови постану узорак на којем ће се уочавати граматичке правилности и неправилности. Пожељно је континуирано понављање лексичких јединица у облику краћих активности на почетку или крају часа. Кратке игре нарочито погодују усвајању, увјежбавању и понављању вокабулара.

ГРАМАТИКА

Рад на граматици треба да буде саставни дио наставе њемачког језика, али никако да заузима централно мјесто у тој настави. Граматика не смије да буде сама себи циљ, она треба да буде средство ка циљу, то значи да настава граматике треба да оспособи ученике да стварају што исправније реченице и исказе на њемачког језику. Уз примјену индуктивног приступа нове граматичке структуре не треба обрађивати изоловано него их увијек презентовати у контексту, тј. у тексту или довољном броју примјера. Од ученика се очекује да идентификују граматичке структуре и уоче правила, увјежбају их, те иста касније примјењују у усменој и писаној комуникацији. Познавање граматичких правила није циљ наставе њемачког језика, стога не треба тражити од ученика да их репродукују уколико их правилно употребљавају.

ВЈЕЖБЕ

Да би ученици стекли комуникативну компетенцију треба оставити довољно времена за вјежбе. Вјежбе треба да буду разноврсне, током часа да се крећу од оних једноставнијих, у којима ће ученици само репродуковати језик, до оних комплекснијих, у којима ће сами произвести говор или

текст. Комбиновање више језичких вјештина у вјежбама, било рецептивних, било продуктивних, уз истовремено увјежбавање и примјену нове лексике и нових граматичких структура, учиниће час занимљивијим, а ученици ће бити мотивисанији за рад и учење. Било би пожељно да наставник, кад год је у могућности, у вјежбе укључи додатна наставна средства као што су: картице (у боји), слике, цртеже, постере, креде или маркере у боји, паное на чијој изради могу учествовати и ученици, игре, видео-записе, као и доступне дигиталне медије. У току наставе потребно је примјењивати разне облике рада као што су: рад у пару, групни рад, индивидуални рад, фронтална настава, пленум.

Праћење, вредновање и оцјењивање се врши континуираним праћењем активности на часовима, приликом индивидуалног и рада у паровима и групама.

Вредновање као учење подразумијева активно укључивање ученика у процес вредновања уз сталну подршку наставника, а одвија се саморефлексијом, самовредновањем и вршњачким вредновањем како би се ученика подстицало на самосталност и саморегулацију учења, тј. на развој свијести о властитом учењу.

Ефикасно вредновање учења укључује наставничко континуирано прикупљање и евидентирање информација о остварености образовно-васпитних исхода. Усмјерено је на подстицање рефлексије о учењу, разумијевање процеса и резултата учења те на повећање ефикасности учења и поучавања. Вредновање учења укључује различите формалне и неформалне методе те различите формате попут постављања питања, провјере домаћих задаћа, краћих писаних провјера знања, рубрика, листа провјере, анегдотских забиљешки, портфолија, опажања итд. При вредновању води се рачуна о чињеници да владање језичким законитостима није само себи сврха, већ је средство за остваривање успјешне комуникације те да су грешке у језичком изражавању прихватљива и очекивана пратећа појава у процесу учења.

Провјеравање знања је саставни дио наставе и треба по могућности да се обавља на сваком часу.

Оцјењивање знања и вјештина представља наставак и надовезује се на провјеравање знања.

Код оцјењивања знања потребно је поштовати сљедећа начела:

- свако оцјењивање је такође и провјеравање, а свако провјеравање није нужно и оцјењивање,
- циљеви оцјењивања код активности морају бити дефинисани, јасни и ученици су са њима упознати (нпр. оцјењивање разумијевања путем читања, оцјењивање језичког знања, разумијевање упутстава, правопис),
- активности тј. врсте задатака су оне са којима се ученици упознају већ при провјери знања,
- упутства су јасна и недвосмислена, планирани задаци морају имати примјер,
- критеријуми оцјењивања су унапријед дефинисани и договорени и ученици их знају,
- оцјењујемо учениково знање, не незнање (узимамо у обзир и знање, уколико ученици покушавају да створе нешто самостално, иако са грешкама),

- оцјењивањем покушавамо (и) да мотивишемо ученика,
- оцјењују се разноврсност вокабулара и граматичка исправност те комплексност израза као и сам садржај усменог или писаног текста.

Усмене провјере постигнућа

Усмене провјере постигнућа подразумијевају континуирано праћење ученика при одређеним активностима. Врше се у току реализације наставних садржаја на часовима када наставник прати и записује своја запажања о напредовању ученика. Наставник такође прати и вреднује активност ученика на часу.

Писане провјере постигнућа

Писане провјере постигнућа оцјењујемо, када на основу праћења утврдимо, да је наставни садржај примјерено усвојен и утврђен. Оцјењујемо врсте задатака који су слични онима које смо и увјежбавали.

Задацима за писану провјеру оцјењује се још и:

- разумијевање путем слушања и читања,
- познавање правописа,
- способност употребе језичких законитости,
- познавање вокабулара и одговарајућа примјена истог.

Домаћи задаци су саставни дио учења њемачког језика, али не би требало да оптерећују ученике. Морају бити пажљиво припремљени, са јасним упутствима и циљевима. Наставник, по потреби, даје ученицима задужења, помоћу којих се навикавају на редовно испуњавање обавеза. Домаћи задаци не смију превазилазити могућности ученика нити захтијевати укључивање родитеља (одраслих). Исто тако значајна је и диференцијација задатака у односу на различите способности, сазнања и наставне стилове, као и интересовање ученика.

ИСХОДИ УЧЕЊА:

Ученици трећег разреда гимназије владају, у говорној и писаној комуникацији, програмским садржајима датим у Наставном плану и програму, развијајући и унапређујући истовремено све језичке вјештине. Ученици активно учествују у разговору (уз одређену помоћ наставника), воде једноставан разговор, тј. разговор из сфере личног интересовања, сналазе се у једноставном свакодневном говору, преносе и разумију идеје и информације о познатим темама у предвидивим ситуацијама, те са релативном лакоћом учествују у једноставном разговору. У стању су да разумију једноставна питања, упутства, саопштења, те да издвоје битне информације, као и да кратко дају своје лично мишљење на њих. У монолошком излагању могу да изразе како се осјећају, да опишу свакодневне аспекте свог окружења, као и једноставне активности, лична искуства, обичаје, свакодневне радње, могу да износе своје планове, и једноставним дескриптивним реченицама говоре о предметима и стварима које посједују. Функционални аспект језика има предност пред формалним аспектом те су због тога критеријуми разумљивости поруке и остварења језичке интеракције надређени критеријуму тачности.